

BALI SATMAK

Bugün yine okula gittim. Hem de hiç istemeyerek. Sabah söylene söylene kalktım yataktan, söylene söylene kahvaltı yaptım. Evden çıkarken de çok meşguldüm.

Sonra dolmuşa bindim tabii her gün yaptığım gibi. Bir anlığına çok özendiğim ve basit kişilikleriyle iyice uyuşmuş ruhuma bir doz daha özenmişlik maddesi vermek için dışardaki insanlara bakmak istedim. Baktıkça daha da homurdanıyordum.

Sonra bir anlığına gözüme o mükemmel yağan yağmurun altındaki koyu tenli kıvrıkcık saçları yağmurdan düzleşmiş, önündeki kartonun üzerindeki birkaç peçeteye bakan yırtık ve pis elbiseli bir çocuk çarptı. Ve bir saniyeliğine donup kaldım. Korktum. Sanki o beynimi kaplayan kötü düşünceler ve vesveseler bir anda endişeye dönüştü. Ama bu bir saniyelik görüntünün bir ömür aklımda kalacağını, gözlerimi o küçücük çocuktan kaçırdığım anda anlamıştım. Ne yapacağımı bilemedim, ne düşüneceğimi, ellerimin titremesini nasıl durduracağımı. Sonra birden dolmuştaki insanlara ve nasıl bir psikolojiye girdiysem artık- herkesin bana nefretle baktığını hissettim. Üstüne üstelik bir de stresten karnım ağrıyor, midem bulanıyordu. Biliyorum, hak etmiştim bunu, kendime gelmem lazımdı.

Biliyordum ya da o an anlamıştım şanslı bir “insan” olduğumu. Çünkü o çocuğa insan gözüyle bakmadıkları belliydi.

Bu olayın ardından 4 ya da 5 ay geçmişti ki dünyada tek homurdanan ben değilmişim galiba ki Yüce Allah bir ders daha vermek istedi yine. Ama bu kez tüm Türkiye’ye...

Her yaz olduğu – gibi babama yardım etmek için tüm aile Sivas’a gitmiştik. Babam arıcılıkla uğraştığı için bu benim için rutinleşmişti artık. Tabii ailenin en büyük çocuğu olarak tek rutinleşen işim bu değildi. Balla ilgili her şeyi bilmek tabii bu işin bir avantajıydı belki de.

O gün endişe edilecek kadar normal bir gündü. Her sabah olduğu gibi sabah saat 08.00’ de kalktım. Ve o güne kadar yaptığım rutin işleri tekrarladım. Her insanın büyüdüğü bir gün ve olay vardır, der büyükler. Ama ben o gün kocaman bir adam olmuştum.

Akşam arılarla ilgili işleri yapıyorduk ve işlerimiz tam bitmemişti. Evet, dağın başında yaşıyor olabilirdik ama televizyondan duyuyorduk haberleri.

Saati... Geç vakitlerdi işte. Kardeşimle arıların arasında gezip bazı küçük işleri yapıyorduk. Evden birden, çok önemli olmadığı sürece bu olay olmaz evde, babamı annem çağırdı. Arkamızdan kovalıyorlarmış gibi koştuk eve. Eve geldiğimde ise- hiç unutmam- annem koltuğun önünde durmuş, elindeki silgi beziyle öylece televizyona bakıyordu.

Kötü bir şey olduğunu annemin önemli bir şey olmadıkça televizyona bakmayan bir kadın olmasından anlamıştım.

Televizyondaki orta incelikteki sese sahip kadının dediklerinden bir şey anlamamıştım. Sadece bir tek kelimenin kadının ses tonunu hatırlamamı sağladığını hatırlıyorum. O da “darbe” kelimesiydi. Ya bu bir “ Türkiye tarihi” belgeseliydi ya da belgesellerini izleyeceğimiz bir tarih yazıldığıın kanıtıydı.

O yağmurdaki çocuk olayında olduğu gibi yine donup kalmıştım. Öyle olmama rağmen, hatırladığım, kardeşimin: “ Anne darbe ne demek? “ diye soruşu oldu.

Anlamını bildiğim bir kelimeydi. “Cumhurun sesini kesme çabası.” Ama bir çocuğa bunu açıklayamayacak kadar aciz bir insan olduğumu o an anlamıştım. Ve bunu düşündükten 15 dakika sonra yabancı ülkelerin son dakika haberi olarak yayınlayacağı bir olay yaşayacağımızı azıcık kestirir gibi olmuşum. Tabi bu hayat deneyimiyle düşündüğüm bir şey değil, hayal gücümde ortaya çıkmış, bir düşünceydi.

Kadının konuşması kesildi, televizyonda sinyal yok yazıyordu. Bunun sebebinin bomba olduğunu çok az zaman sonra öğrendik. Evet, bir hayat deneyimim daha oldu çocuklarıma anlatacağım:

- Ya kızım darbe olduğunda ben 15 yaşındaydım. Evet oğlum, kocaman arabalar ateş etti insanlara. Çok yazık oldu.

Eve geldikten sonra Türkiye darbenin tam ortasında çırpınıyordu ve ak babaların etrafında ölmesini beklediği bir ceylandı sanki memleketim. Cumhurun sesi kesilmeye çalışılıyordu ama sanki eski hatalar tekrar edilmeyecekti. İnsan seli akıyordu sokaklarda ve insan müsveddeleri suyun azizliğine, gücüne, saflığına dayanamıyordu. Artık cumhuriyet gerçek anlamıyla cumhurundu, öyle de kalacaktı. Bundan sonra söylenecek her söz fazladan olurdu. Cumhuriyet işte tam da buydu.

Nihal POYRAZ

11/B

ÜNİTE MRG FEN LİSESİ

11ge 3. sū